

LBRIS

We know
books

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Haruki Murakami, *Dansu Dansu Dansu*

© Haruki Murakami 1991
© 2004, 2006, 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O.
BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

MURAKAMI, HARUKI

Dans dans dans/Haruki Murakami;
trad. din limba japoneză și note de Iuliana Oprina – Iași: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1409-7

I. Oprina, Iuliana (trad.)

821.521-31=135.1

Printed in ROMANIA

HARUKI MURAKAMI

Dans dans dans

Traducere din limba japoneză
și note de Iuliana Oprina

POLIROM
2009

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, **Haruki Murakami** s-a născut la Kyoto în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokyo. Experiența de proprietar al unui bar din Tokyo în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare*) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate – un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *În căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma). Ele zugrăvesc mentalitatea tinerei generații stăpânite, pe de o parte, de sentimentul de răzvrătire, iar, pe de alta, de senzația de deșertăciune și dezrădăcinare. În 1987 publică romanul *Pădurea norvegiană*, bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Romanul *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat pentru prestigiosul IMPAC Dublin Literary Award) răscolește amintirile reprimite ale atrocităților comise de soldații japonezi în China în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A mai scris romanul *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (pentru care a primit Premiul Tanizaki) și volumul de povestiri *Licuricii, Incendiul din hambar și alte povestiri*. Murakami este, de asemenea, autorul unei relatări despre atacul cu gaz sarin asupra metroului din Tokyo, intitulată *Underground*. În anul 2002 Murakami publică volumul de povestiri *După cutremur* și romanul *Kafka pe malul mării*, intrate imediat pe lista bestsellerurilor. La Editura Polirom au mai apărut *La sud de graniță, la vest de soare, Cronica păsării-arc, Pădurea norvegiană, Iubita mea, Sputnik, În căutarea oii fantastice, La capătul lumii și în țara aspră a minunilor, Elefantul a dispărut, După cutremur, Kafka pe malul mării, În noapte, Salcia oarbă, fata adormită și Underground. Atentatul de la Tokyo și spiritul japonez.*

Acțiunea din *Dans dans dans* (1988) se desfășoară după patru ani de la întâmplările din *În căutarea oii fantastice*. În urma unui vis obsesiv, eroul fără nume al lui Murakami se hotărăște să se reîntoarcă în Sapporo, în speranța de a descoperi un indiciu care să-l ajute să o găsească pe Kiki, iubita lui dispărută fără urmă. Acesta este începutul unui dans hipnotic care îi poartă pașii din Sapporo în Tokyo și Hawaii, într-o înlănțuire de evenimente petrecute la granița fragilă dintre real și fantastic. Amestec de tragic și umor fin, cartea vorbește, în esență, despre fragilitatea vieții, nevoia de comunicare și de căldură umană.

1

Visez adesea Hotelul Delfin. În vis sunt cuprins în el. Mai precis, sunt inclus în el ca o prelungire a sa. Lucrul acesta este foarte limpede. Hotelul Delfin îmi apare distorsionat. E lung și îngust, ca un pod acoperit care se întinde din negura timpului până la capătul universului. Acolo, cineva plânge. Plânge pentru mine.

Hotelul mă cuprinde. Îi simt căldura și pulsul. Sunt parte din el.

Așa este visul.

*
* *

Mă trezesc. Unde sunt? mă întreb. Chiar o spun cu voce tare: „Unde sunt?“ Întrebarea nu are sens, pentru că răspunsul mi-e clar de la bun început: sunt aici. Aici este viața. Viața mea. Tot ceea ce ține de existența mea. Mai exact, toate lucrurile, întâmplările, împrejurările care au ajuns pe nesimțite să mă definească și pe care nu îmi amintesc să le fi acceptat cu bună știință. Uneori alături de mine doarme o femeie. Însă de obicei sunt singur. Cu vuietul autostrăzii care trece prin dreptul ferestrei mele, cu paharul de la capătul patului (cu cinci mililitri de whisky rămași pe fund), cu lumina dimineții, prăfuită și ostilă – sau poate pur și simplu indiferentă. Uneori plouă și atunci zac în pat. Dacă mai e whisky în pahar, îl beau. Privesc picăturile de ploaie curgând de la streășină și mă gândesc la Hotelul Delfin. Îmi întind încet mâinile și picioarele și mă încredințez că eu sunt doar eu, nu o parte din altceva. Însă senzația din vis

persistă. Acolo, dacă întind o mână, întreaga imagine care mă cuprinde se pune în mișcare. O unduire care se transmite încet, cu atenție, treptat, ca un mecanism hidraulic complicat, emițând un sunet stins. Dacă ascult cu atenție, pot să ghicesc încotro se îndreaptă. Îmi ciulesc urechile. Aud un suspin slab, înăbușit, care vine de undeva dintr-un ungher al întunericului. Cineva plânge pentru mine.

*
*   *

Hotelul Delfin există în realitate. Se află în Sapporo, într-o zonă mai puțin atrăgătoare. Am stat acolo o săptămână, cu vreo câțiva ani în urmă. Dar să-mi amintesc exact. Când a fost asta? Acum patru ani. Mai exact, acum patru ani și jumătate. La vremea aceea încă nu împlinisem treizeci de ani. Am stat acolo cu o fată. Ea l-a ales. Ea a propus să stăm la acel hotel. De fapt, a zis că *trebuie să stăm la acel hotel*. Probabil că dacă nu ar fi zis ea, nici nu aș fi călcat pe-acolo.

Era un hotel mic și prăfuit, în care nu prea am văzut alți clienți în afară de noi. Pe tot parcursul șederii noastre de o săptămână, am zărit prin hol doar două-trei persoane, care nici măcar nu știu dacă erau clienți ai hotelului. Judecând după cheile lipsă de pe panoul de la recepție, trebuie să mai fi fost și alții. Nu mulți, doar câțiva. Oricum, nu mi se pare normal ca într-un oraș mare, un hotel cu firmă luminoasă la intrare și care e trecut, probabil, în *Pagini Aurii* să n-aibă nici un client. Și totuși, presupunând că avea, trebuie să fi fost niște oameni incredibil de tăcuți și de retrași. N-am zărit nici o siluetă, n-am auzit nici un sunet, nu le-am simțit nicidecum prezența. Numai panoul cu chei arăta puțin altfel de la o zi la alta. Probabil că umblau pe coridoare ținându-și respirația, alunecând de-a lungul pereților ca niște umbre. Doar uneori se mai auzea huruitul timid al liftului, dar când și acesta se oprea, parcă se lăsa o tăcere și mai adâncă.

Ce mai, era un hotel foarte straniu...

Mă ducea cu gândul la un proces evolutiv împotmolit. O regresie genetică. Un organism malformat care s-a dezvoltat într-o direcție irevocabil greșită. O creatură orfană al cărei vector evolutiv s-a șters, lăsând-o împietrită în amurgul istoriei. O vale înecată în timp. Nu era vina nimănui. Nimeni nu greșise, nimeni nu îl putea salva.

În primul rând, hotelul n-ar fi trebuit să se construiască acolo. De aici au început toate problemele. Acest prim pas greșit a atras după sine un șir lung de erori. Când închei prost primul nasture de la cămașă, inevitabil se încurcă toți ceilalți. Orice încercare de a repara greșeala duce la o nouă încurcătură. Așa se explică faptul că în acel hotel totul părea deformat. Dacă încercai să fixezi ceva cu privirea, te vedeai nevoit să-ți înclini ușor capul într-o parte. Chiar și așa, fiind vorba de o mișcare aproape imperceptibilă, care nu te incomoda, puteai ajunge să te obișnuiești cu ea și, după mai multă vreme petrecută în hotel, să o ignori. (Doar că, dacă te obișnuiai așa, nu mai puteai să privești lumea normală fără să-ți înclini capul într-o parte.)

Cam așa era Hotelul Delfin. Oricine își dădea seama că nu era un hotel normal. La fel de evident era și faptul că numărul anomaliilor acumulate atingea un prag critic, iar hotelul era la un pas de a fi absorbit într-un vârtej temporal. Era un loc trist și dezolant, ca un câine negru, cu trei picioare, ținut în ploaia de decembrie. Sigur că în lume există o mulțime de alte hoteluri dezolante, dar Delfinul avea ceva aparte. Era întruchiparea conceptului de dezolare. Ceea ce-l făcea chiar și mai dezolant.

Nici nu mai e nevoie să spun că nimeni, cu excepția celor care nimereau aici din întâmplare, nu ar fi ales de bunăvoie să stea într-un asemenea loc.

Numele lui adevărat nu este Hotelul Delfin. Oficial, se numește *Dolphin Hotel*, dar, pentru că acest nume îmi lasă o impresie care nu are nici o legătură cu locul în sine (*Dolphin Hotel* mă duce cu gândul la un hotel de un alb imaculat, ca un cub de zahăr, plasat pe coasta Mării Egee), eu am ales să-l numesc așa. La intrare era o plăcuță din alamă pe care era gravat *Dolphin Hotel*. Fără ea, nu cred că

ar fi arătat deloc a hotel. Bine, nu prea arăta a hotel nici cu plăcuță cu tot, ci mai degrabă a muzeu în paragină. Un muzeu aparte, în care oameni tăcuți veneau să vadă niște exponate aparte, mânați de o curiozitate aparte.

Senzația de muzeu pe care o aveai la vederea sa nu era într-un totu nejustificată. O aripă chiar funcționa ca muzeu. Dar, mă întreb, cine ar sta la un asemenea hotel? La un hotel care, din motive obscure, era în parte muzeu? Un hotel în care, la capătul coridoarelor întunecate, dădeai peste oi împăiate, blănuri pline de praf, hârtii cu miros de mucegai și poze vechi, îngălbenite de vreme. Un hotel impregnat prin toate ungherele cu vise neîmplinite, asemănătoare cu niște pete uscate de noroi.

Toată mobila era decolorată, mesele scârțâiau și nici o cheie nu se potrivea bine în broască. Pardoseala de pe holuri era tocită, iar becurile, chioare. Dopul de la chiuvetă era deformat și nu oprea bine apa. O cameristă grasă, cu picioare de elefant, tropăia pe hol tușind greu, a rău augur. La recepție era un bărbat între două vârste, cu ochi triști și două degete lipsă. Era exact genul de om căruia nimic nu-i iese cum trebuie. Un specimen perfect. Toată viața lui părea pătată de eșecuri, înfrângeri și nereușite, de parcă ar fi stat o zi întregă muiat în cerneală. Era un om pe care îți venea să-l expui în laboratorul școlii, într-o cutie de sticlă, cu eticheta „Om sortit eșecului“. Mulți dintre cei care l-ar vedea ar fi cuprinși de jale și încă și mai mulți s-ar înfuria. Unii oameni se enervează la simpla vedere a unei ființe atât de jalnice. Cine ar sta la un asemenea hotel?

Noi. *Trebuie să stăm aici*, a zis ea. Iar mai apoi s-a făcut nevăzută. A dispărut fără urmă și m-a lăsat singur. Omul Oaie a fost cel care m-a anunțat că plecase. El știa că a trebuit să plece. Acum înțeleg și eu: scopul ei a fost să mă ducă pe mine acolo. Acesta i-a fost destinul. Așa cum cel al râului Vltava este de a se vărsa în mare. Meditam asupra ideii, privind picăturile de ploaie. Destinul.

Când am început să visez Hotelul Delfin, ea a fost prima care mi-a venit în gând. Mă caută, m-am gândit eu. Dacă nu, care este motivul pentru care visez același lucru de atâtea ori?

Ea. Nici măcar nu știu cum o cheamă, chiar dacă am trăit împreună vreo câteva luni. De fapt, nu știu mai nimic despre ea, doar că făcea parte dintr-un club select de dame de companie. Clubul funcționa pe bază de legitimație și accepta ca membri doar persoane bine verificate în prealabil. Prostituată de lux. Pe lângă asta, mai avea vreo câteva alte slujbe. În timpul zilei făcea corecturi la o mică editură și mai lucra uneori ca fotomodel, cu specialitatea urechi. Pe scurt, avea o viață foarte agitată. Desigur că avea și un nume. De fapt, avea chiar mai multe și, totodată, nici unul. Obiectele ei personale – care erau practic inexistente – nu-i aveau numele trecut pe ele. Nu avea abonamente, permis de conducere sau cărți de credit. Ducea după ea doar un carnețel plin de mângălituri indescifrabile, făcute cu pixul. Viața ei mi-era complet necunoscută. Și prostituatele au un nume, dar trăiesc într-o lume în care acesta nu contează.

Cert este că nu știam nimic despre ea: nici unde se născuse, nici câți ani avea. Nu-i știam nici ziua de naștere, la ce școală învățase, dacă avea familie. Absolut nimic. A apărut din senin, ca o ploaie de vară, iar apoi a dispărut, lăsând în urmă doar o amintire.

Însă acum simt că amintirea ei începe să prindă din nou viață în jurul meu. Simt că, prin Hotelul Delfin, ea mă cheamă. Da, mă caută din nou. Doar dacă mă las iarăși asimilat de hotel mă pot reîntâlni cu ea. Sunt sigur că ea plânge pentru mine.

Privesc picăturile de ploaie și mă gândesc la ce înseamnă să fiu parte din ceva. La faptul că pentru mine plânge cineva. Îmi sună atât de străin și de îndepărtat! Parcă ar fi lucruri care se întâmplă pe Lună. La urma urmei, e un vis. Am senzația că, oricât mi-aș întinde mâinile, oricât de tare aș alerga, n-am să ajung acolo niciodată.

De ce ar plânge cineva pentru mine?

*

* *

Oricum, ea mă caută. Pe undeva prin Hotelul Delfin. Chiar și în inima mea se ascunde dorința să fiu din nou parte din acel loc. Să fiu parte din locul acela straniu și fatal.

Însă nu-i deloc ușor să mă întorc acolo. Nu ajunge să-mi rezerv o cameră prin telefon, să mă urc în avion și să mă duc în Sapporo. Locul respectiv nu este doar un hotel, ci și o stare de spirit. O stare care a luat forma unui hotel. Dacă m-aș întoarce, asta ar însemna să mă confrunt din nou cu umbrele trecutului. Doar gândindu-mă la o așa idee, mă simt copleșit de gânduri deprimante. În cei patru ani din urmă m-am străduit din greu să alung aceste umbre reci și întunecate. Să mă întorc din nou la Hotelul Delfin ar însemna să arunc pe fereastră tot ce am reușit să realizez în liniște timp de patru ani. Nu că aș fi obținut mare lucru, probabil doar niște nimicuri, bune pe moment. Dar m-am chinuit din răputeri. Cu ajutorul lor m-am menținut în contact cu realitatea și mi-am clădit o viață nouă pe baza propriului meu sistem de valori, așa modest cum era. Să iau totul de la zero? Să arunc totul pe fereastră?

Numai că, până la urmă, de acolo începe totul. Știu bine asta. Doar de acolo.

M-am întins pe pat, cu ochii în tavan, și am oftat adânc. *Las-o baltă!* mi-am zis. *Las-o baltă, n-are sens să te mai gândești. Este peste puterile tale! Că-ți convine sau nu, doar de acolo începe totul. E lucru hotărât.*

*

* *

Să vorbesc puțin despre mine.

Să mă prezint.

La școală trebuia să fac asta destul de des. Când se forma o clasă nouă, toată lumea ieșea pe rând în față și vorbea despre propria-i persoană, lucru pe care îl uram. Mai mult, nu reușeam să-i găsec sensul. Ce să știu eu despre mine?

Eram eu cel pe care îl percepea conștiința mea? Așa cum propria-mi voce înregistrată pe casetă îmi sună străin, nu cumva și imaginea pe care o aveam despre mine era una deformată, remodelată după bunul meu plac? Întotdeauna mă gândeam la asta. Când mă prezentam, când trebuia să vorbesc despre mine în fața oamenilor, mă simțeam de parcă îmi falsificam notele din carnet. De fiecare dată eram neliniștit. De aceea, în astfel de momente mă străduiam mereu să povestesc numai lucruri obiective, ne semnificative și neinterpretabile (Am un câine. Îmi place să înot. Nu-mi place brânza etc.), dar chiar și-așa aveam senzația că descriam trăsături imaginare ale unei persoane imaginare. Când ascultam poveștile celorlalți, aveam aceeași senzație – că și ei vorbeau despre altcineva. Trăiam cu toții într-o lume imaginară, respirând un aer imaginar.

Dar să vorbesc totuși despre ceva. Totul pleacă de la ceea ce spun eu despre mine. Acesta este primul pas. Rămâne de văzut mai apoi dacă e corect sau nu. Pot să judec eu asta sau pot s-o judece alții. În orice caz, e vremea să povestesc ceva. Trebuie să-mi amintesc și eu cum se povestește.

Acum îmi place brânza. Nu știu de când; m-am trezit deodată că-mi place. În anul în care am intrat la generală, câinele pe care îl aveam a stat în ploaie, a făcut pneumonie și a murit. De atunci n-am mai avut nici un câine. Îmi place și acum să înot.

Sfârșit.

Însă lucrurile nu se sfârșesc atât de ușor. Atunci când cineva vrea ceva de la viață (or fi existând și oameni care să nu vrea nimic?), viața îi cere mai multe date. Pentru a desena o figură geometrică clară, ai nevoie de mai multe puncte de reper. Dacă nu le dai, nu obții nici un răspuns.

Răspuns imposibil din pricina informațiilor insuficiente. Apăsați tasta *Delete*.

Apăs tasta *Delete*. Ecranul devine alb. Cei din clasă încep să arunce în mine cu cocoloașe de hârtie. Vorbește! Mai vorbește despre tine! Profesorul se încruntă. Îmi pierd șirul vorbelor și rămân împietrit pe podiumul din fața clasei.

Să vorbesc. Dacă n-o fac, nu mai începe nimic. Să spun cât mai multe. Rămâne de văzut după aceea dacă e bine sau nu.

*
*   *

Uneori, câte o fată rămânea la mine peste noapte. Dimineața luam micul dejun împreună și plecam la serviciu. Desigur, nici ea n-are nume, dar asta din cauză că nu este un personaj principal în această poveste. Dispare numaidecât. De aceea, pentru a evita vreo confuzie, prefer să nu-i dau un nume, dar nu vreau să credeți că nu e importantă pentru mine. Am ținut foarte mult la ea și sentimentele mele au rămas neschimbate chiar și acum, când ea nu mai este.

Eram prieteni, ca să zic așa. Cel puțin pentru mine era unica persoană pe care o puteam numi prietenă. Avea și un iubit. Ea lucra la compania de telefoane și calcula pe computer notele de plată la telefon. Nici eu nu prea am întrebat-o despre munca ei, nici ea nu s-a arătat dornică să vorbească, dar, în linii mari, asta cred că presupunea slujba ei. Calcula cât era de plată pentru fiecare număr de telefon în parte și întocmea facturi, cam așa ceva. De aceea, de fiecare dată când vedeam factura de telefon în cutia poștală, aveam senzația că am primit o scrisoare personală.

Fără nici o legătură cu asta, se culca cu mine de vreo două-trei ori pe lună. Mă credea venit de pe Lună sau cam așa ceva. „Când te întorci pe Lună?” m-a întrebat ea o dată, chicotind. Stăteam pe pat îmbrățișați, goi, ea împungându-mă ușor cu sânii într-o parte. Vorbeam adeseori așa până la răsăritul soarelui. Vuietul autostrăzii continua neîntrerupt. La radio se auzea un cântec monoton al formației Human League. *Human League*. Ce nume ridicol! De ce și-or fi punând nume atât de lipsite de sens? Pe vremuri, oamenii alegeau niște nume de formații mai decente. Imperials, Supremes, Flamingos, Falcons, Impressions, Doors, Four Seasons, Beach Boys.

Când i-am spus asta, a izbucnit în râs. Mi-a zis că sunt puțin ciudat. Ce e atât de ciudat la mine, nu știu. Eu cred

despre mine că sunt un om extrem de normal, cu o judecată extrem de normală. *Human League*.

— Îmi place să stau cu tine, mi-a spus. Uneori îmi vine un chef nebun să te văd. De exemplu, când sunt la lucru.

— Aha.

— *Uneori*, a subliniat ea.

A făcut o pauză de treizeci de secunde. S-a terminat cântecul formației Human League și a început altul, pe care nu-l știam.

— Aici ar fi o problemă, a continuat ea. Mie îmi place tare mult să stăm așa împreună, dar nu pot să spun că mi-aș dori asta zilnic, de dimineața până seara. Oare de ce?

— Hm, am murmurat eu.

— Nu e vorba că nu mă simt în largul meu cu tine. Doar că uneori, atunci când suntem împreună, am senzația că aerul devine rarefiat. Ca pe Lună.

— Este un pas mic pentru om...

— Hei, nu glumeam! a zis ea, ridicându-se și privindu-mă drept în față. Zic asta pentru binele tău. Mai ai tu pe cineva care să-ți vorbească așa deschis? Ia zi! Îți mai spune cineva lucrurile astea?

— Nu, am răspuns eu sincer. Absolut nimeni.

S-a întins la loc, lipindu-și sânii de mine. Am început s-o mângâi ușor pe spate.

— În fine, când sunt cu tine, simt uneori că aerul se rarefiază, de parcă aș fi pe Lună.

— Aerul de pe Lună nu e rarefiat, am ținut eu să remarc. Pe suprafața Lunii *nu există* aer. De-asta...

— Ba e rarefiat, a șoptit ea.

A ignorat complet spusele mele sau i-au trecut pe lângă ureche. Nu știu. Dar ceva din vocea ei m-a făcut să mă încordez.

— Uneori se rarefiază. Tu respiri un aer complet diferit de al meu. Sunt conștientă de asta.

— Informații insuficiente, i-am spus eu.

— Ce informații? Vorbești de faptul că nu știu nimic despre tine?

— Nici eu nu știu prea multe despre mine. Sincer. Spun asta fără nici o conotație filozofică. Per total, informațiile sunt insuficiente.

— Dar ai deja treizeci și trei de ani, nu? a zis ea.

Ea avea douăzeci și șase.

— Treizeci și patru, am corectat-o eu. Treizeci și patru de ani și două luni.

A clătinat din cap. S-a dat jos din pat, s-a dus la fereastră și a tras draperiile. De la geam se vedea autostrada. Deasupra ei strălucea luna de la șase dimineața, albă ca un os. Ea era îmbrăcată cu pijamaua mea.

— Întoarce-te pe Lună! îmi zise ea, arătând luna cu degetul.

— Nu e frig?

— Unde, pe Lună?

— Nu, ție. Nu ți-e frig? am întrebat-o.

Era februarie. Ea stătea în dreptul ferestrei și scotea aburi pe gură. În acel moment a părut să-și dea seama că era frig. S-a întors repede în pat și am luat-o în brațe. Pijamaua îi era înghețată. Și-a lipit nasul rece de gâtul meu.

— Țin mult la tine, îmi spuse.

Voiam să zic ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele. Îmi era foarte dragă. Petreceam clipe foarte plăcute împreună, stând așa, în pat. Îmi plăcea să o încălzesc la pieptul meu și să-i mângâi ușor părul, să-i aud respirația liniștită când dormea, s-o duc dimineața la serviciu, să iau din cutia poștală factura de telefon întocmită de ea – sau cel puțin așa îmi închipuiam eu –, să o văd îmbrăcată în pijamaua mea mare. Dar acum nu puteam să pun toate acestea în doar câteva cuvinte. Cu siguranță nu „Te iubesc“ sau „Țin la tine“.

Ce să zic?

Deocamdată nimic. Nu-mi găseam chiar deloc cuvintele, deși simțeam că tăcerea mea o rănea. Nu lăsa să se vadă, dar o simțeam prea bine. O simțeam cu claritate de-a lungul coloanei ei vertebrale, pe pielea ei netedă și catifelată. O vreme am stat îmbrățișați, fără să spunem un cuvânt, ascultând un cântec al cărui titlu nu-l știam. Ea și-a pus ușor palma întinsă pe pântecul meu.

— Să te însori cu o femeie de pe Lună și să faceți copii frumoși! îmi zise ea blând. Ar fi cel mai bine.

Prin fereastra deschisă se vedea luna. O țineam în brațe și priveam luna peste umărul ei. Din când în când, câte un tir încărcat cu vârf trecea în viteză pe autostradă cu un zgomot infernal, de parcă se năruia un munte de gheață. Ce naiba or fi cărând?

— Ce avem la micul dejun? mă întrebă.

— Nimic special. Cam ca întotdeauna. Șuncă, ouă, pâine prăjită, salată de cartofi rămasă de ieri și cafea. Pot să fac și cafea cu lapte, special pentru tine.

— Minunat, îmi spuse ea zâmbind. Faci tu toate astea pentru mine?

— Sigur. Cu plăcere chiar.

— Știi ce-mi place mie cel mai mult?

— Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee.

— Uite ce-mi place mie cel mai tare și mai tare, îmi spuse ea, privindu-mă drept în ochi. Iarna, când e frig dimineața și nu vreau să mă dau jos din pat, îmi place să simt aroma cafelei, mirosul de ouă cu șuncă prăjită care sfârâie și, când aud pâinea sărind din prăjitor, să țâșnesc din pat fără să mai stau pe gânduri.

— Am înțeles. Să încercăm, am zis eu râzând.

*
*   *
*

Nu sunt un om ciudat.

Chiar cred asta.

Probabil că nu se poate spune că sunt un om comun, dar nici ciudat nu sunt. Sunt un om cât se poate de normal. Foarte direct. Direct ca o săgeată. Eu doar îmi duc existența, în modul cel mai natural și firesc. Se înțelege de la sine că nu mă preocupă felul în care mă văd ceilalți. Ce gândesc alții despre mine e o problemă care nu mă privește. Și nu este problema *mea*, ci mai degrabă *a lor*.

Unii mă consideră mai prost decât sunt în realitate, alții mai deștept. Dar asta nu mă interesează. În plus, formula „mai... decât în realitate“ este doar ceva raportat la imaginea